

Parar una trampa a l'Estat i que ningú ho sàpiga?

written by Joan-Pere Le Bihan | 19 de març de 2019

El Sr. Josep Ramoneda ens [explica a la seva columna de l'Ara](#), que el president Puigdemont (sense citar-lo) i el seu govern sabien que en “cap moment es va disposar de la capacitat coercitiva necessària per fer efectiu el control institucional del territori i cap dels que van alimentar la ficció pot al·legar desconeixement” (després del testimoniatge del major Traperó). A primera vista aquesta afirmació pot semblar lògica. Mirem-ho de més a prop:

- Amb tots aquests dies de judici s'ha demostrat que, efectivament, cap mesura legal efectiva no va ser presa per declarar la República de manera real, legal, i concretament:
- La proclamació no va ser votada a l'hemicicle, va ser signada en una altra sala amb un document sense valor jurídic. Ho sabia el president, els signants i també tots nosaltres (ho vàrem veure a la TV). També ho hagueren pogut saber aquells que acusen el Govern de “rebel·lió i sedició”, però no ho van veure.
- A mesura que van declarant els testimonis es va comprovant que aquestes acusacions no tenen cap mena de fonament (és el que provoca el nerviosisme de la fiscalia).
- Arribem doncs a la conclusió que tots els membres del Govern tenien clar que en cap moment no pensaven saltar-se la legalitat del règim del 78 ... sinó que ho volien fer veure.

Fins aquí el Sr. Ramoneda té raó.

El judici però, ens mostra que l'Estat ha caigut a la trampa democràtica que els presos polítics li varen parar:

- Si tots sabien que no controlarien les fronteres i els aeroports, sabien que la independència no seria efectiva.
- Es pot arribar a la conclusió que el nostre Govern ens va

enganyar, que va enganyar el poble de Catalunya fent-li creure que proclamaria la República de manera efectiva sense tenir ni la possibilitat ni doncs la intenció de fer-ho. (Per això prengué les precaucions necessàries perquè les proclames no tinguessin valor legal).

Què calia fer doncs?

– Tenint en compte aquesta situació d'impossibilitat pràctica de tirar endavant (que el major Trapero va deixar palesa davant del jutge), renunciar a l'objectiu i doncs als mandats de les urnes tornant a l'autonomisme castrat que se'ns proposa?

– O fer creure al *gobierno de España* i als seus votants, així com a la Comunitat internacional, que la República Catalana estava a punt de proclamar-se?

Sembla que el govern del M. H. president Puigdemont va triar la segona opció.

Si hagués provat (coneixent la lleialtat constitucional del major Trapero) de fer efectiva la República, s'hagués estavellat i nosaltres amb ell: ara la fiscalia tindria totes les proves necessàries per justificar una gran repressió davant d'Europa i la comunitat internacional (sense pensar en quin efecte hagués produït de detenció del Govern en mans de la nostra pròpia policia).

Si s'hi hagués renunciat titllaríem el nostre govern de traïdor (aquest cop amb raó) i la desmoralització aniria corcant l'independentisme. Per tant, potser sí que calia *fer com si* ...

Potser ens varen enganyar, em varen enganyar ... Però es podia enganyar l'Estat sense enganyar alhora tota l'opinió pública? Sembla evident que no.

El president Puigdemont va triar l'únic camí possible: crear-ne un allà on no n'hi havia, mantenir el pols amb l'Estat

sense haver proclamat la independència “amb la capacitat coercitiva” que hauria justificat realment les acusacions de rebel·lió.

Potser alguns de nosaltres ens sentim enganyats, però el més enganyat de tots és l'Estat amb la seva fiscalia (i la seva còmplice Vox) que veu com la rebel·lió és una acusació de cartó-pedra que els deixa despallats davant de la comunitat jurídica internacional dins una situació de la qual ara ja no saben com sortir-se'n.

Això és una guerra, una guerra sense armes de foc, però amb tàctiques i estratègies. Quan no tens força militar a l'abast per defensar i controlar el territori l'astúcia és la teva millor arma. Potser sí que el govern ens va enganyar, de la mateixa manera que un general enganya sovint les seves pròpies tropes quan fa una maniobra de diversió. Un govern tampoc ens revela la identitat dels nostres espies, ni les tàctiques, per enganyar l'enemic ...

Sense aquestes maniobres l'Estat no es trobaria davant la pitjor crisi d'ençà del 1978, no estaria fent el ridícul judicial davant de la comunitat internacional, i sobretot no estaria mostrant al món la seva natura profunda: l'herència franquista sigui quin sigui el nom del llogater de la Moncloa.

Que ningú no aprofiti aquesta mentida necessària per desgastar la imatge del nostre president legítim i la del seu Govern. El que ho faci, ens farà mal a tots.